

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

• Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμοὺς μητρός σου· στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἐστὶν σὴ κορυφή, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ. •
Ἠσαΐαια Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο- μείοις καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΑΝΗΣ (συνέχεια).

"Ελα, ἐνῶ ἀναβαίνομεν βραδέως τὸν τρομερὸν τοῦτον ἀνήφορον, διηγήσου μοι τὴν ἱστορίαν σου, καὶ πρόσεξον νὰ μὴ εἴπῃς ψεύματα, εἶπεν ὁ εὐεργετικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

"ὦ! ὄχι κύριέ μου! δὲν θὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν· εἶναι λυπηρὰ καὶ προσεχνεῖ αἰσχύνῃν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ δὲν θὰ ψευσθῶ εἰς ὑμᾶς, ὅστις μοι ἐσώσατε τὴν ζωὴν.—Λέγε λοιπόν.

—'Ονομάζομαι Ἰάκωβος, εἶμαι υἱὸς ἑνὸς πτωχοῦ παντοπώλου τοῦ Λοδοῦνου, διαμένοντος ἐκεῖ εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἐκκλησίας.

— Εἶμαι ἀπ' ἐκεῖ, καὶ γνωρίζω τὴν τοποθεσίαν, ὑπέλαβεν ὁ εὐγενής· ἐξακολούθησον.

— "Ἐχω δύο ἀδελφὰς μεγαλειτέρας ἐμοῦ, αἵτινες ἐνασχολοῦνται μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς μου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἀρέσκομαι διόλου εἰς αὐτό. Ἡ μήτηρ μου, ἥτις μὲ ὑπερηγάπα, βλέπουσα τὴν κλίσιν μου πρὸς τὰ γράμματα, μοὶ ἐπλήρωνε τὸ μνηστὸν τοῦ διδασκάλου καὶ μὲ ἐστελλεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς μου, ὅστις μὲ ἤθελε πλησίον του διὰ νὰ ἐργάζωμαι, καὶ μὲ ἀπεκάλει ὀκνηρόν, ὅταν μ' εὕρισκεν ἀναγινώσκοντα. Τὴν κλίσιν ταύτην πρὸς τὰ γράμματα τὴν εἶχα ἀπὸ μικρὸν παιδίον. Ὅταν ὑπήγαγα τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀκολουθίας, ἔβλεπα τὰ ὠραῖα βιβλία τῶν ἱερέων, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὰ ὑπεξαίρῃσω διὰ νὰ τὰ ἔχω ἰδικά μου. Ἔμαθα νὰ ἀναγινώσκω ταχέως καὶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ πῶς. Ἀναγινώσκω ἐπίσης τοὺς λατινικοὺς ψαλμοὺς καὶ τοὺς ἐννοῶ ὀλίγον· ἀλλ' ἀνεγίνωσκον μόνον εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν δὲν εἶχον τοιοῦτον βιβλίον, διό-

τι ἦτο πολὺ ἀκριβόν. Ἡ καλή μου μήτηρ μοὶ ὑπέσχετο πάντοτε νὰ μοὶ ἀγοράσῃ ἐν ὠραῖον ψαλτήριον· ἀλλ' οἱ μῆνες παρήρχοντο χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἀναγκαῖα εἰς ἀγορὰν τοῦ βιβλίου χρήματα. Ὁ πατήρ μου τὴν ἐπαγρύπνει, καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ βάλῃ τι κατὰ μέρος. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἴμεθα πολὺ πτωχοί, καὶ ἡ ἐργασία ὄλων μόλις ἤρκει πρὸς τροφήν μας. Μόνος ἐγὼ δὲν ἐιργαζόμην, ἐπανελάμβανε καθ' ἐκάστην ὁ πατήρ μου ἐπιπλήττων με· μοὶ ἐφαίνετο ὁμως, ὅτι τὸ πνεῦμά μου ἐιργάζετο· ἀλλ' αἱ χεῖρές μου ἤρνοῦντο νὰ κάμωσι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ταῖς ἐδίδον.

« Χθὲς ἡ μήτηρ μου μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου εἶχον ὑπάγει νὰ ζυμώσωσι καὶ ψήσωσιν εἰς τὸ ἄρτοποιεῖον τοὺς μεγάλους μαύρους ἄρτους, τοὺς ὁποίους τρώγομεν. Ὁ δὲ πατήρ μου ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου δι' ὑπόθεσίν του.

— Τοῦλάχιστον, φύλαττε τὸ ἐργαστήριον, ὀκνηρέ, μοὶ εἶπεν, ἕως οὗ ἐπιστρέψω καὶ μὴν ἐγγίξῃς τίποτε· διότι . . . . καὶ αὐτὸς ἐξῆλθεν ἀπειλήσας με, ἐγὼ δὲ ἐστάθην εἰς τὴν θύραν, βλέπων τοὺς διαβάτας· μεταξὺ αὐτῶν εἶδα ἐρχόμενον ἕνα, ὅστις ἐπώλει βιβλία, καὶ ὑπήγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ πωλήσῃ.

« Ἐλα ἐδῶ τῶ εἶπον, καὶ ἄφες με νὰ παρατηρήσω ὀλίγον τὰ ὠραῖά σου βιβλία· διὰ τοῦτο δὲ δὲν χάνεις τίποτε!

— Μάλιστα, χάνω τὸν καιρὸν μου, εἶπεν ὁ πωλητής· βιάζομαι, καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἀγοράσῃς, δὲν λύω τὸ δέμα μου.

— Λύσε το, τῶ εἶπον· δύναμαι νὰ ἀγοράσω ἐν βιβλίον. Δὲν ἤξεύρω πῶς μ' ἐξέφυγεν αὐτὴ ἡ φράσις· καὶ τοῦτο ἐστάθη ἡ δυστυχία μου· διότι, ἀφοῦ τὸ εἶπα, δὲν ἠθέ-

λησα νὰ ψευσοῦμαι, φοβούμενος μήπως ὁ πωλητὴς μὲ περιπαίξῃ. Ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἔλυσε τὸ δέμα του παρευῆς, καὶ μοι ἔδειξεν ἓν λατινικὸν ἄγιον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μοι ἤρесе πολὺ.

— Ἡ τιμὴ του εἶναι ἡμισυ τάλληρον· ἐὰν θέλῃς πάρε το, εἰδεμὴ ἄφες το, μοι εἶπεν ὁ πωλητὴς· ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀκριβὸν δι' ἐσέ· ἐπρόσθεσε μὲ ὕφος πανοῦργον, τὸ ὁποῖον μὲ ἠρέθισε πολὺ.

— Περὶ μενε ὀλίγον· τῷ εἶπον ἀποφασιστικῶς· καὶ πλησιάσας εἰς τὸ συρτάριον, ὅπου ἔθετεν ὁ πατήρ μου τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως χρήματα, τὸ ἤνοιξα καὶ ἔλαβα ἡμισυ τάλληρον εἰς λεπτά. Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ ἔμπορος, ἔκρυψα τὸ βιβλίον εἰς τὸν κόλπον μου καὶ ἤρχισα νὰ συλλογιζώμαι· ἐφοβούμενη· ἔτρεμον· ἐνόησα ὅτι εἶχα κλέψει. Ἡθῆλθησα νὰ κράξω τὸν ἔμπορον, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Τί νὰ κάμω; ὁ πατήρ μου ἴσως θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγον καὶ ἐνόουν ἤδη, ὅτι ἡ ὀργή του θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω μου ὡς κεραυνός. Ἐὰν ἦτο ἐκεῖ ἡ μήτηρ μου, θὰ μὲ ὑπερασπίζετο, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἡμῆν χαμένος. Ἐντρομος ἔσπρωξα τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ ἀνέβην τρέχων εἰς τὸ μικρὸν ὑπερῶν, ὅπου ἐκοιμώμην· ἀφοῦ ἔκλεισα τὴν θύραν, ἐκάθησα εἰς τὴν κλίνην μου· καὶ μὴ ἀκούων θόρυβον, ἠθέλησα νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὁποῖαν ἠσθάνομην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρατηρήσω τὸ βιβλίον μου· τὸ ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν κόλπον μου, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐφυλλομέτρησα ὀλίγον, ἤρχισα νὰ ἀναγινώσκω τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐνόουν ἐντελῶς τὰς λατινικὰς λέξεις· καὶ ἐκοπίαζε τόσον ὁ νοῦς μου ἕως οὗ τὰς ἐννοήσω ἐξ ὀλοκλήρου, ὥστε ἐλησμόνησα ἐντὸς ὀλίγου τὴν κακὴν μου πράξιν, τὸν θυμὸν τοῦ πατρός μου, τὴν τιμωρίαν, ἣτις μ' ἐπερίμενε·

ὄλα τὰ ἐλησμόνησα ἐκτὸς τοῦ βιβλίου μου. Αἰφνης ἤκουσα φωνὰς εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐνόησα, ὅτι ἐπέστρεφεν ὁ πατήρ μου καὶ ἐθύμωνεν ἐναντίον μου· ἐμάντευσα ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐζήτηι νὰ τὸν καθησυχάσῃ χωρὶς νὰ εὐδοκίμησῃ. Ὡ πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ποντικός καὶ νὰ μ' ἔτρωγεν ἓνας γάτος! Ἐκρυψα τὸ βιβλίον ὑπὸ τὸ στρώμα μου, καὶ ἐγὼ ἐχώθην ὑποκάτω τῆς κλίνης μου. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα βήματα· ὑπέθεσα ὅτι ἦτο ὁ πατήρ μου, καὶ ἠσθάνομην ἤδη, ὅτι ἐπιπτον εἰς τὴν βράχιν μου ἀμέτρητοι βραδισμοί. Ἐν τούτοις ἀνεῴρα ὀλίγον. Μοι ἐφάνη ὅτι ἤκουσα βήματα ἐλαφρότερα ὡς τὰ τῆς μητρός μου ἢ μᾶς ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου.

Ἐκρουσαν τὴν θύραν, «ἐγὼ εἶμαι, ἡ Ἰωάννα, ἀνοιξε γρήγορα.» μὲ εἶπεν ἡ πρώτη μου ἀδελφή. Ἡνοιξα, καὶ ἄμα ἐμβῆκεν ἔκλεισα.

«Πρέπει νὰ φύγῃς, εἶπεν ὁ πατήρ μας θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ· λεγεί ὅτι εἶσαι κλέπτῃς, ὅτι ἐπῆρες χρήματα ἀπὸ τὸ συρτόν του.»

— Ἐπῆρα ἡμισυ τάλληρον διὰ ν' ἀγοράσω αὐτὸ τὸ βιβλίον, τῇ εἶπον, σύρας τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὸ στρώμα μου.

— Ὅ,τι καὶ ἀν' ἠγόρασες, ἔκλειψες, μοι εἶπε σοβαρῶς ἡ ἀδελφή μου· πρέπει νὰ κρυφθῇς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, διότι ὁ πατήρ μας, ὅστις σὲ νομίζει μοσχομαγγεῦοντα εἰς τὴν πόλιν ὠρκίσθη, ἐὰν σ' εὔρῃ, νὰ σ' ἀφανίσῃ εἰς τὸ ξύλον ἢ νὰ σὲ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὡς κλέπτῃν.

«Ἡ λέξις κλέπτῃς ἐπαναλαμβανομένη μὲ ἐπίκρανε πολὺ, σὰς βεβαιῶ ἤρχισα νὰ κλαίω.»

«Δὲν εἶναι καιρὸς τώρα νὰ κλαίῃς, μοι εἶπεν ἡ ἀδελφή μου· πέρασε ἀπὸ τὴν αὐλὴν καὶ ὕπαγε νὰ κρυφθῇς εἰς

τοῦ ἀναδόχου σου τοῦ κρεωπώλου· ἡ μήτηρ μας θὰ ἔλθῃ ἀπόψε ἐκεῖ νὰ σ' εὕρῃ.

« Ἔθεσα τὸ βιβλίον μου, τὴν αἰτίαν ὅλης τῆς δυστυχίας μου ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ ἔφυγα, καθὼς μ' ἐσυμβούλευσεν ἡ ἀδελφή μου. Μετ' ὀλίγον ἔφθασα εἰς τοῦ ἀναδόχου μου· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ εἰσέλθω φοβούμενος μὴ ὑποπέσω εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἐπιπλήξεις· ἐκάθησα ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον ὅπου ἔβαλλε τοὺς βόας, καὶ αἰσθανόμενος ἑμαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ζεστά, ἤρχισα νὰ ἀναγινώσκω ἕωσοῦ νυκτώσῃ, ὅτε ἤλπιζον ὅτι θὰ ἤρχετο ἡ μήτηρ μου. Παρεφύλαττον λοιπόν, καὶ ἅμα ἤκουσα τὰ βήματά της ἐσηκώθην διὰ νὰ τὴν προῦπαντήσω. Ἡ μήτηρ μου δὲν μοι ἐπροξένει φόβον, καθὼς ὁ πατήρ μου, καὶ μοι ἐφαίνετο ὅτι ἤρχετο ὡς οὐρανία βοήθεια· ἐρρίφθην εἰς τὸν τράχηλόν της καὶ τῇ διηγῆθην κλαίων τὴν πράξιν μου.

« Ἡμῆν βεβαία, μοι εἶπεν, παρατηροῦσα, τὸ βιβλίον, ὅτι δὲν ἔλαβες τὰ χρήματα διὰ νὰ πράξῃς κακόν, ἀλλ' ὁ πατήρ σου δὲν θέλει τίποτε ν' ἀκούσῃ· χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ καταπραῦνθῇ· καὶ ἕως τότε ποῦ θὰ ζήσης πτωχόν μου παιδίον; ἐσυλλογίσθην νὰ ὁμιλήσω τοῦ ἀναδόχου σου διὰ νὰ σέ δεχθῇ· ἀλλ' ἐδῶ θὰ σ' εὕρῃ ὁ πατήρ σου, καὶ θὰ συμβῇ καμμία δυστυχία.

— Ναί, μητέρα μου, τῇ εἶπον, πρέπει νὰ ὑπάγω πολὺ μακράν· θελω νὰ ἴδω τοὺς Παρισίους καὶ νὰ μάθω πολλὰ πράγματα περὶ τῶν ὁποίων μοι ὠμίλησεν ὁ διδάσκαλός μου.

Φ. Ι. Κ. (ἀκολουθεῖ).

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἄγαρ, ὁ Ἀβραὰμ ἀπήλαυεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δώσει· θέλων

δὲ ὁ Παντοδύναμος νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπακοήν του, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἓν ὄρος, τὸ ὁποῖον ἤθελε τοῦ δείξει, διὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ θυσίαν τὸν υἱόν του Ἰσαάκ.

Θυσία, ὡς σὰς ἐλάλησα καὶ ἄλλοτε περὶ τῶν ἀρχαίων θυσιῶν, ὅσων ἡ ἱστορία ἐφύλαξε τὴν μνήμην, εἶναι προσφορά, τὴν ὁποῖαν ἔκαμνον πρὸς τὸν Θεὸν μέ τινας τελετάς, καὶ ἡ ὁποία τελειώνει συνήθως διὰ τῆς σφαγῆς τοῦ προσφερομένου ζώου, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τούτου ὀνομάζεται ΘΥΜΑ. Οὕτω καὶ ὁ Νῶε, ἀφοῦ ἐξῆλθε τῆς κιβωτοῦ, ἔσφαξεν ἐπάνω εἰς ἓν θυσιαστήριον ἐστημένον διὰ τὸν Κύριον, ζῶά τινα ἐκ τῶν ὅσων διεσώθησαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν. Συχνάκις τὸ οὕτω θυσιαζόμενον ζῶον ἔθετον ἐπάνω εἰς σωρὸν ξύλων καὶ ἀφοῦ ἤναπτον αὐτὰ μὲ πῦρ, αἱ φλόγες κατέτρωγον τὸ θῦμα· τοῦτο ὀνομάζεται ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ, καὶ εἰς τὴν θυσίαν ταύτην ὁ Θεὸς εὐχαριστεῖτο τότε.

Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐδείκνυον τὸ σέβας τῶν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτε ὁ Κύριος ἐπρόσταξε τὸν Ἀβραὰμ διὰ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του, τοῦτο ἦτο πολλὰ μέγαλον δεῖγμα τῆς ὑπακοῆς του· διότι κανὲν πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἀγαπητότερον εἰς τὸν πατέρα, ὅσον ἡ ζωὴ τοῦ τέκνου του. Ἄλλος τις παρὰ τὸν Ἀβραὰμ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ· « Ἐὰν θανατώσω τὸν μονογενῆ μου υἱόν, πῶς θέλει ἐκπληρωθῇ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔδωκε διὰ νὰ με καταστήσῃ πατέρα μεγάλου ἔθνους; » Ἀλλ' ὁ Ἀβραὰμ ἤξευρεν, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀντιλέγωμεν εἰς ὅσα μᾶς προστάζει, διότι αὐτὸς γνωρίζει κάλλιον ἡμῶν τί συμφέρει εἰς τὰ πλάσματά του.

Ἡ Ἀβραὰμ. ἂν καὶ ἠσθάνετο λύπην διὰ τὴν αὐστηρίαν

ερείνην παραγγελίαν, ἔλαβε τὸν Ἰσαὰκ καὶ ἐπορεύετο, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν θυσίαν. Πάτερ μου, ἔλεγεν ὁ Ἰσαὰκ, ἀναβαίνων μετὰ κόπου τὸ ὄρος, καὶ βοιθῶν τὸν γέροντα νὰ περιπατῇ, ἰδοὺ ἡ μάχαιρα διὰ νὰ σφάξωμεν τὸ θῦμα, ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα διὰ νὰ τὸ κατκαύσωμεν, ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸ θῦμα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ θυσιάσωμεν. — Ὁ Θεὸς θὰ προβλέψῃ δι' αὐτό, τέκνον μου,» ἀπεκρίθη ὁ Ἀβραάμ, ζητῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

Ἐφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ὅπου ἔπρε-

πε νὰ γίνῃ ἡ θυσία, ὁ Ἀβραάμ εἶπεν εἰς τὸν Ἰσαὰκ· «Τέκνον μου, σὺ εἶσαι τὸ θῦμα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ προσφέρω εἰς τὸν Θεόν· ὁ Κύριος σέ ἐξέλεξεν ὡς τοιοῦτον, καὶ πρέπει νὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, καὶ βεβαίως τοῦτο γίνεται, διὰ νὰ σέ ἀνταμείψῃ κατ' ἄλλον τρόπον.»

Τότε ὁ Ἰσαὰκ τοῦ ἀπεκρίθη μετὰ πραότητος· «Ὁ Θεὸς μου ἔδωκε τὴν ζωὴν, αὐτὸς εἶναι κύριος νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ.» Ὁ πατήρ του λοιπὸν μὲ τρεμούσας χεῖρας τὸν ἔδεσεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ ἐνῶ ἐσήκωνε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ μετὰ τὴν μάχαιραν, ἄγγελος ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐφώναξεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν λέγων. «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ! μὴ κάμῃς κανὲν κακὸν εἰς τὸν υἱόν σου! Ὁ Θεὸς ἠθέλησε μόνον νὰ σέ δοκιμάσῃ, καὶ εἶναι εὐχαριστημένος διὰ τὴν ὑπακοήν σου.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πατριάρχης ὑπερευχαριστήθη, ὡς δύνασθε νὰ τὸ συμπεράνητε, καὶ λύσας παρευθὺς τὸν Ἰσαὰκ, τὸν ἐνηγκαλίσθη φιλοστόργως χύνων δάκρυα χαρᾶς. Ἀναβλέψας δὲ εἶδε κριόν, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἦσαν ἐμπλεγμένα εἰς θάμνον, καὶ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν Θεὸν τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἔλαβε τὸ ζῶον καὶ ἐθυσίασεν αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον ἀντὶ τοῦ υἱοῦ του. Μετὰ τοῦτο ὁ πατριάρχης καὶ ὁ υἱὸς του ἐπέστρεψαν εἰς τὰς σκηνάς των, θαυμάζοντες καὶ χαίροντες, καὶ δὲν ἐδίστασάν ποτε, ὅτι ὄλαι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἐκπληρωθῶσιν.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰσαὰκ εἶχε φθάσει εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ὁ Ἀβραάμ ὑπέργῃρος ἤδη ἐστοχάσθη νὰ τὸν νυμφεύσῃ· ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν Χαναανίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατώκει, διότι ὄλαι σχεδὸν αἱ οἰκογένει-

νειαί τοῦ τόπου ἐκείνου ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, δηλ. εἰς τὴν λατρείαν τῶν ψευδῶν θεῶν, παριστανομένων συνήθως μετ' ἀγάλματα ξύλινα ἢ μεταλλίνα. Προσεκάλεσε λοιπὸν ἐνώπιόν του τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἐξυπνότερον τῶν ὑπηρετῶν του, ὅστις ὠνομάζετο Ἐλιέζερ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν. « Ὑπαγε εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἰς τὴν πόλιν Χαράν, ὅπου κατοικεῖ ὁ ἀδελφός μου Ναχώρ, καὶ ἐκλεξὸν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον γυναῖκα διὰ τὸν υἱόν μου Ἰσαάκ· ὑπαγε, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ ᾔηται ὁδηγός. »

Λοιπὸν ἀνεχώρησεν ὁ Ἐλιέζερ συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν ὑπηρετῶν καθημένων ἐπάνω εἰς καμήλους, αἱ ὅποια ἐχρησίμευον κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ κάμωσι μακρυνὰς ὁδοιπορίας· φθάσας δὲ πλησίον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατῴκει ὁ Ναχώρ, ἐδεήθη εἰς τὸν Θεὸν ἐγκαρδίως λέγων· « Θεέ, ἀξίωσόν με νὰ ἐπιτύχω εἰς τὴν ὁδοιπορίαν μου, καὶ εὐλόγησον τὸν Ἀβραάμ, τὸν κύριόν μου. Ἰδοὺ ἐγὼ πλησίον εἰς τὸ φρέαρ ὅπου αἱ θυγατέρες τῆς Χαράν ἔρχονται νὰ ποτίσωσι τὰ ποιμνιά των· κάμε, ὦ Θεέ μου! ὥστε ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν προσδιορίζεις εἰς γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ, ὄχι μόνον νὰ μοῦ δώσῃ νὰ πῶ ὕδωρ, ὅταν τῆς ζητήσω, ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ ποτίσῃ καὶ τὰς καμήλους μου. »

Μόλις ὁ Ἐλιέζερ προσηυχήθη τοιοῦτοτρόπως, καὶ παρευθὺς πολλαὶ νέαι ἐφθασαν τῳόντι πλησίον εἰς τὸ φρέαρ διὰ ν' ἀντλήσωσιν ὕδωρ· μεταξύ δὲ αὐτῶν, ὑπῆρχε μία, ἡ ὁποία ὑπερέβαινεν ὅλας κατὰ τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ὠραιότητα. Λοιπὸν ὁ Ἐλιέζερ ἐπλησίασεν εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῆ, αὐτὴ δὲ τοῦ ἐπέσπερε τὴν ὕδριαν μετὰ πάσης χαρᾶς,

καὶ ἀφοῦ ἐπῆ· « Θέλω ἀντλήσει ὕδωρ, κύριε, εἶπε μετ' ἀγαθότητα, διὰ νὰ ποτίσω τὰς καμήλους σου, τὸ ὅποιον καὶ ἔκαμε. » Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐλιέζερ δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς του καὶ παρευθὺς ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ δισάκκιόν του βραχιόλια καὶ ψέλλια (σκωλαρίκια) χρυσᾶ, τὰ ἐπέσπερεν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμε, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἠρώτησε, πῶς ὠνομάζετο καὶ τίνος θυγάτηρ ἦτο· « Ὀνομάζομαι Ῥεβέκκα, ἀπεκρίθη ἡ νέα, εἶμαι θυγάτηρ τοῦ Βαθουήλ, ὁ πάππος μου ὀνομάζεται Ναχώρ, ἀδελφός τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις κατῴκησεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. » Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ῥεβέκκα εὐρέθη, ὅτι ἦτο ἐξαδέλφη τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ γίνῃ σύζυγος, τὸ ὅποιον κατ' ἐκεῖνους τοὺς καιροὺς ἐσυγχωρεῖτο ὁ Ἐλιέζερ προσπεσῶν εὐχαρίστησε τὸν Κύριον, ὅστις κατευῶδωσε τὸ ἔργον του.

Λάβαν δὲ ὁ ἀδελφός τῆς Ῥεβέκκας, μαθὼν παρ' αὐτῆς τὰ γενόμενα, ἐδράμε πρὸς τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, ὅπου ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μεταβάς, ἀνήγγειλεν, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ Ἀβραάμ, διηγήθη εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιπορίας του, ἐλάλησε περὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἰσαάκ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐζήτησε τὴν Ῥεβέκκαν διὰ σύζυγον τοῦ Ἰσαάκ.

Ἡ γονεὺς τῆς νέας ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ ἠρώτησαν τὴν νέαν, ἂν θέλῃ νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀπέσειλαν αὐτὴν μετὰ τὰς ὑπερετρίαις τῆς. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἐλιέζερ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Ῥεβέκκας ἀφήσας πλούσια δῶρα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀδελφόν τῆς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ὁ δὲ Ἰσαάκ εὐρισκόμενος κατὰ

τύχην εἰς τὸν ἀγρὸν παρετήρησε καμήλους ἐρχομένας, καὶ ἰδὼν τὴν Ῥεβέκκαν μακρόθεν ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν τῆς· αὕτη δὲ ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, καὶ μαθοῦσα ἀπὸ τὸν Ἐλιέξερ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κύριός του κατέβη ἀπὸ τὴν κάμηλον καὶ ἐσκεπάσθη μὲ τὴν καλύπτραν. Ὁ Ἰσαὰκ ἔμβασε τὴν Ῥεβέκκαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς του καὶ νυμφευθεὶς αὐτὴν ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν εἰρήνῃ.

Σὰς παρακαλῶ νὰ παρατηρήσητε εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην, παιδιά μου, μὲ ποίαν πρόνοιαν ὁ Θεὸς ἐπαγρυπνεῖ δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀφιερώνονται εἰς αὐτὸν καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειάν του εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των. Δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἴδιος Θεὸς διεύθυνε καὶ τὰς ἐλαχίστας πράξεις τοῦ Ἐλιέξερ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ταξιδιόν του; Τοῦτο πρέπει νὰ μᾶς ἐγκαρδιώῃ διὰ νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ ὠφελίμον εἰς ἡμᾶς· δὲν πρέπει ὁμοῦς νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μᾶς δίδει καὶ πράγματα πρόξενα βλάβης εἰς τοὺς ὁμοίους μας ἀνθρώπους.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΣ.

Εἰς τινὰ πόλιν τῆς Ἰρλανδίας, ὀνομαζομένην Ἀρμάγην, ἔζη κάποιος τυφλὸς Γουλιέλμος Κεννέδους τὸ ὄνομα, ὅστις διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός του ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν ὄλων ὅσοι τὸν ἐγνώριζον. Κατεσκευάζε παντὸς εἶδους ὄργανα μὲ χροδὰς, ἐκκρεμῆ ὥρολόγια, ἐπιπλα, μηχανῶν ἐργαλεῖα, καὶ πρὸ πάντων ἐξαιρετοῦς ἀσκαύλους, δηλαδὴ κἀίδας. Ὅθεν καὶ ἐξεπλήττοντο οἱ πάντες βλέποντες ἀνθρώπων ἐστερημένον τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ δύναται νὰ κατασκευάζῃ τὸσον τέλεια ἔργα. Εὐχαριστοῦντο δὲ νὰ ἀκούωσι τὴν ἀξιοθαύμαστον διήγησιν τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν κόπων του, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀναφέρει ταύτην κάποιος, ὅστις τὸν ἤκουσε διηγούμενον.

Εἶμαι υἱὸς ἐνὸς πτωχοῦ χειροτέχνου, ὅστις κατῴκει εἰς χωρίον τι, τὸ ὅποιον ἀπέχει ὀλίγον διάστημα ἀπὸ τὴν Ἀρμάγην. Ὅτε ἐγεννήθην δὲν ἤμην τυφλός, ἀλλ' ἔχασα τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν. Εἰς τὴν ἡλικίαν ὁμοῦς ταύτην δὲν ἤμην εἰς κατάστασιν νὰ καταλάβω πόσον μέγα δυστύχημα ἔπαθα τότε· ἐν τούτοις ἠσθάνθην τοῦτο ἀπὸ τὴν πληξίν, ἡ ὅποια μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως. Ἔως τότε ἔζων μεταξὺ ὄντων, τὰ ὅποια μὲ ὁμοίαζον, καὶ ἐν τῶ μέσῳ ἀπείρων ἀντικειμένων, εἰς τὰ ὅποια εὐρισκον εὐχαρίστησιν αἰφνης ὁμοῦς εὐρέθην μόνος καὶ ὡς εἰς χάος. Ἀλλ' ἀνεπαισθήτως ὁ κόσμος, ὁ ὅποιος ἐρημώθῃ ἔξενον δι' ἐμέ, ἀνηνεώθη· ἔως τότε ἐγνώριζον τὰ πράγματα μόνον βλέπων αὐτὰ, ἔκτοτε δὲ ἤρχισα νὰ τὰ γνωρίζω διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς. Ἐνόσω ἐμεγάλωνα ἠσθάνομην πόσον ἦτο ἀναγκαῖον δι' ἐμέ νὰ τελειοποιήσω τὰ μέσα ταῦτα τοῦ νὰ διακρίνω τὰ πράγματα. Ἐσυνείθισα νὰ μετρῶ τὰ διαστήματα διὰ τοῦ ἤχου, καὶ νὰ μαντεύω τὴν φύσιν τῶν ἀντικειμένων διὰ τῆς προσφάσεως· ἀλλὰ τὰ γυμνάσματα ταῦτα ἔκαμνον μᾶλλον ἐξ ἀνάγκης παρὰ πρὸς διασκεδάσιν.

Ἴσως ἐπεράσατέ ποτε καμμίαν νύκτα χωρὶς νὰ κοιμηθῆτε· γνωρίζετε πόσον ὁ καιρὸς τότε φαίνεται μακρός, καὶ ὅποιον στενοχωρίαν αἰσθάνεται τις ἐν τῶ μέσῳ σκότους. Λοιπὸν φαντασθῆτε μίαν τοιαύτην νύκτα, ἀλλ' ἀτελειώτων. . . . τοιούτῃ ἦτο ἡ ζωὴ μου! Εἶχον μερικά παιγνίδια, μὲ τὰ ὅποια ἠδυνάμην νὰ διασκεδάζω ὀλίγον, ἀλλ' ἡ διασκέδασις αὕτη ἦτο ἄσκοπος, καὶ ταχέως ἐκουραζόμην.

Πρὸς τούτοις ἤκουον πάντοτε ὀλόγουρά μου νὰ μὲ οἰκτείρωσι καὶ νὰ λυπῶνται τοὺς γονεῖς μου διὰ τὸ βάρος, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός. Ἡ εὐσπλαγχνία αὕτη μὲ παρώργιζε, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ συνειθίσω εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶμαι ἀδιακόπως αἰτία θλίψεως καὶ στενοχωρίας εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἐγέννησαν. Ἀλλ' ἀράγε ἦτο δυνατόν νὰ μὴ χρησιμεύω εἰς τίποτε; Ἀράγε δὲν ἦτο ἀχαριστία καὶ ποταπότης νὰ παραδεχθῶ, ὅτι καὶ τινόντι εἶμαι ἀνίκανος δι' ὅλα τὰ πράγματα, καὶ νὰ γίνωμαι πρόξενος λύπης εἰς τοὺς γονεῖς μου; Ὅλαι αὗται αἱ ἰδέαι μὲ ἀπησχόλουν, καὶ διὰ τοῦτο κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ὠφελθῶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀπὸ τὰς δυνάμεις, αἱ ὅποιαί μοῦ ἔμειναν. Ὅθεν ἤρχισα νὰ ἐξετάζω τὰ παιγνίδια, τὰ ὅποια μοῦ ἔδωκεν· τὰ διέλυσα κατὰ κομμάτια, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤξευρα νὰ κατασκευάζω τοιαῦτα ὄργανα· καὶ αὕτη μὲν ἦτο ἡ πρώτη βιομηχανία μου. Κατόπιν ἠθέλησα νὰ ἐκλέξω ἐπάγγελμα, τῷ

ὁποῖον ἡδύνατο νὰ μὲ καταστήσῃ ἀνεξάρτητον, καὶ ἐσπούδασα τὴν μουσικὴν. Οἱ δὲ γονεῖς μου ἰδόντες τὰς προσπάθειάς καὶ τὰς προσόδους μου, μὲ ἐστεῖλαν εἰς Ἀρμάγην, ὅπου ἔμαθα νὰ παίζω τὸ βιολίον. Ἐν τούτοις δὲν περιορίσθην εἰς μόνον ταύτην τὴν σπουδὴν ἤξευρα, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος συχνάκις καταφεύγει ἐξ ἀνάγκης εἰς πολλὰ πράγματα διὰ νὰ συντηρηθῇ, καὶ ἔπρεπεν ἐγὼ παρὰ πάντα ἄλλον νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

« Κατὰ τύχην δὲ κατώκησα εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἐπιπλοτέχου καὶ δὲν ἀφῆκα τὴν κατάλληλον ταύτην περίστασιν νὰ παρέλθῃ εἰς μάτην, ἀλλὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου ἐξέλεξα εἰς τὸ νὰ ἐργάζομαι καὶ ἔμαθα νὰ κατασκευάζω διαφόρων εἰδῶν ἐπιπλα. Ἐπανελθὼν εἰς τὸ χωρίον μου ἐκτὸς τοῦ βιολίου ἐγνώριζα καὶ τὴν βιομηχανίαν ταύτην, καὶ τὴν ἐκέρδιζα περισσότερο παρ' ὅσα μοῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσω. Ἄλλ' οἱ γονεῖς μου ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπώχευσαν, ἦσαν ἤδη καὶ γέροντες· μετ' ὀλίγον δὲ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐξοικονομήσωσι τὰ ἐξοδά των καὶ κατέφυγον εἰς ἐμέ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ ὠραιότερα τῆς ζωῆς μου· διότι ἐγὼ, τὸ δυστυχὲς παιδίον καὶ τυφλόν, τὸ ὁποῖον ἦμην πρότερον βάρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, κατήγησα διὰ τῆς καρτείας μου νὰ γείνω τὸ στήριγμα αὐτῆς! Τότε ἔμαθα, ὅτι τὸ καθῆκον ὅταν ἐκτελεῖται δίδει δυνάμεις καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐν τούτοις οὔτε αἱ δυνάμεις μου, οὔτε αἱ προσπάθειάι μου ὀλιγόστευαν· ἠγόρασα μερικοὺς ἀσκαύλους Ἰρλανδικούς χαλασμένους διὰ νὰ τοὺς διορθώσω. Μετὰ πολλοὺς κόπους κατάρθωσα νὰ καταλάβω τὸν μηχανισμόν, καὶ ἐν διαστήματι ἐννέα μηνῶν, κατεσκευάσα ἓνα τῆς ἐπινοήσεώς μου, ὅστις ἐπέτυχεν ἐντελῶς.

« Εἰς τὸ χωρίον ὅπου κατώκουν ὑπῆρχεν ὥρολογᾶς, ὁ ὁποῖος ὑπερεπεθύμει νὰ μάθῃ τὴν μουσικὴν, καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν διδάξω τὸν ἀσκαυλόν· τὴν δὲ πρότασίν του ταύτην παρεδέχθην μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὲ μάθῃ καὶ αὐτὸς τὴν τέχνην του. Τοιοῦτοτρόπως ἦμην εἰς κατάστασιν νὰ διατηρῶ τὴν οἰκογένειάν μου διὰ διαφόρων χειροτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπηγγελόμην ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀναλόγως μὲ τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδιδον. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου κατὰ δυστυχίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ μου τὸν παρακολούθησεν εἰς τὸν τάφον. Μὴ θέλων δὲ νὰ καταικίσω εἰς τὸ χωρίον μου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθύμιζε τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβάν, ἦλθον εἰς Ἀρμάγην, ὅπου ἐνυμφεύθην καὶ ζῶ πρό πολλῶν ἐτῶν εὐτυχῆς καὶ ἀνευ ἀνάγκης. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ζητῶ παρὰ τοῦ

Θεοῦ τώρα, εἶναι ἡ υἰγία· διότι περιουσίαν μοῦ ἐχάριτεν ἀνεξάντλητον, ἀφοῦ μοῦ ἔδωκε τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν φιλοπονίαν. »

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ, Ἡ ΚΙΝΥΡΑ ΑἰΟΛΙΚΗ.

Ἀναφέρεται εἰς ἓν παλαιὸν συναξάριον, ὅτι ἤκούοντο εἰς τὰ δάση τῆς Σαξωνίας, εἰς τὰ περὶ ἐνὸς παλατιοῦ φρουρίου, τὴν σήμερον κατακρημισμένους, οἱ ἦχοι ἀοράτου τινὸς ὄργανου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κινύρα ἢ κοινῶς ἄρπα, ὅμοια μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παίζουσιν οἱ Ἴταλοὶ περιφερόμενοι εἰς τοὺς δρόμους.

Οἱ ἦχοι οὗτοι ἦσαν μελωδικώτατοι καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤρχοντο ἐξ οὐρανοῦ.

Ἡ ἐναέριος αὕτη κινύρα ἢ ἄρπα ἤκούετο εἰς ὄρισμένους καιροὺς, καὶ μάλιστα ὅτε ἐμελλε νὰ συμβῇ κανὲν εὐτύχημα εἰς τὸν κύριον τοῦ φρουρίου ἢ εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ἔθεν ἐλέγετο, ὅτι κάποια νηρηΐς δηλ. νεράιδα ἐπροστάτευε τὴν οἰκογένειαν ταύτην, καὶ περιπετώσα εἰς τὸν ἀέρα προανήγγελλεν εἰς αὐτὴν διὰ τῶν μελωδιῶν τῆς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ αἰσθανθῶσιν.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦται νηρηΐδες. Ἄλλ' εἶναι περιττὸν ν' ἀνατρέξωμεν εἰς μύθους διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν ἓν ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ γενῶνται χωρὶς νὰ μεσολαβῇ κανὲν πρᾶγμα ὑπερφυσικόν.

Εἶναι ἐνδεχόμενον, ὅτι ἤκούοντο ἐναέριοι μουσικαὶ συμφωνίαι εἰς τὰ περὶ τοῦ φρουρίου ἐκείνου, διότι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγνώριζον κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην ἐποχὴν τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν κινύραν Αἰολικὴν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐν Γαλλίᾳ, καὶ μάλιστα ἐν Ἀγγλίᾳ, μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τοὺς κήπους πρὸς διασκέδασιν.

Τί δὲ εἶναι Κινύρα Αἰολικὴ;

Τοῦτο εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα διὰ νὰ καταλάβητε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί.

Ἐὰν θέσωμεν εἰς ἓν παράθυρον ἀνοικτὸν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν μεταβάλλεται ὁ καιρὸς, μίαν συνήθη ἄρπαν, θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι αἱ χορδαὶ θέλουσιν ἤχει, καὶ οἱ διάφοροι ἦχοι τῶν χορδῶν τούτων θέλουσιν ἀποτελεῖ εἶδος μουσικῆς συμφωνίας· ἀλλὰ μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἡχούσας ταύτας χορδὰς θέλουσι κοπῆ.

Λαίπὸν! διὰ νὰ γίνεταί αὕτη ἡ ἄρμονία χωρὶς νὰ κόπτονται αἱ

χορδαί κατεσκευάσαν ἐν ἀπλούστατον ὄργανον, τὸ ὁπῆιον ὀνομάζουσι Κινύραν Αἰολικὴν· τὸ ὄργανον τοῦτο συνίσταται εἰς δύο ἄρμονικὰ σανίδας (δηλαδὴ ἀπὸ ἐλάτην τῆς Νορβηγίας) τετραγώνους κατὰ τὸ σχῆμα, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας τεντώνουσι δύο χορδὰς ἐκ μετάλλου, ὡς τεντώνουσι τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας θέτοντες ὑποκάτω αὐτῶν ξυλάριον.

Αἱ χορδαὶ αὐταί, ὅταν κινῆται ὁ ἀήρ, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὅταν ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας μεταβάλλεται ἐξαφνα καὶ διὰ μιᾶς, διαδίδουσιν ἤχους ἄρμονικωτάτους· ὅταν δὲ θέσῃσι πολλὰς Αἰολικὰς ἄρπας εἰς διάφορα διαστήματα, καὶ μάλιστα εἰς καμμίαν ἐρημίαν, ἀκούεται μελωδικωτάτη συμφωνία. Εἶναι δὲ ἀνέκφραστος ἡ μελωδία τῶν Αἰολικῶν ἄρπῶν, ὅταν γίνηται ἐν καιρῷ ὠραίας νυκτὸς θερινῆς.

Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐμπορεῖ τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἐγένετο καὶ εἰς τὸ περίφημον ἀγάλμα τοῦ Μέμνωνος εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον, τοῦ ὁποίου λείψανα ἀκόμη ὑπάρχουσι καὶ τὴν σήμερον. Διηγούνται δέ, ὅτι περὶ τὸ λυκαυγὲς καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐκ τοῦ ἀγάλματος ἤκούοντο ἤχοι ἄρμονικοί. Ἡ δὲ μελωδία αὕτη ἐπαυεν εὐθὺς ἀφ' ἂν ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος καὶ ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὅθεν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦτο πολλοῦ λόγου ἄξιον εἰς τοὺς ἀρχαίους. Ἐκ πολλῶν ὀνομάτων κεχαραγμένων εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μέμνωνος, δεικνύεται ὅτι ἐπίσημοι ἄνδρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανός, ἤκουσαν τὴν θαυμασίαν ταύτην συμφωνίαν.

Οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ διὰ νὰ ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐλεγον, ὅτι ὁ Μέμνων ἦτο υἱὸς τῆς Ἡοῦς (αὐγῆς) καὶ ἤρχετο καθ' ἑκάστην πρωΐαν διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν μητέρα του. Ἐξηγοῦσι τὸ πρᾶγμα τοῦτο μὲ πιθανώτερον τρόπον, ὑποθέτοντες, ὅτι πλησίον τοῦ ἀγάλματος ὑπῆρχεν ἄρπα Αἰολικὴ, τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐφρόντιζον νὰ τεντώνουσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ τὴν ἐκτεντώνωσιν ἢ νὰ τὴν μεταφέρωσι μεθ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ μικρὸς πλάνης (συνέχεια).—2. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ μετὰ εἰκονογραφίας.—3. Ὁ τυφλὸς χειροτέχνης.—4. Ἐναέριος μουσική, ἢ Κινύρα Αἰολικὴ.